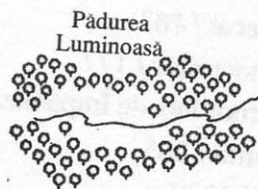
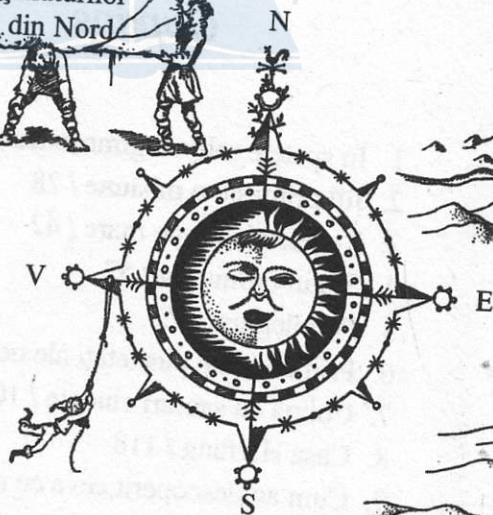

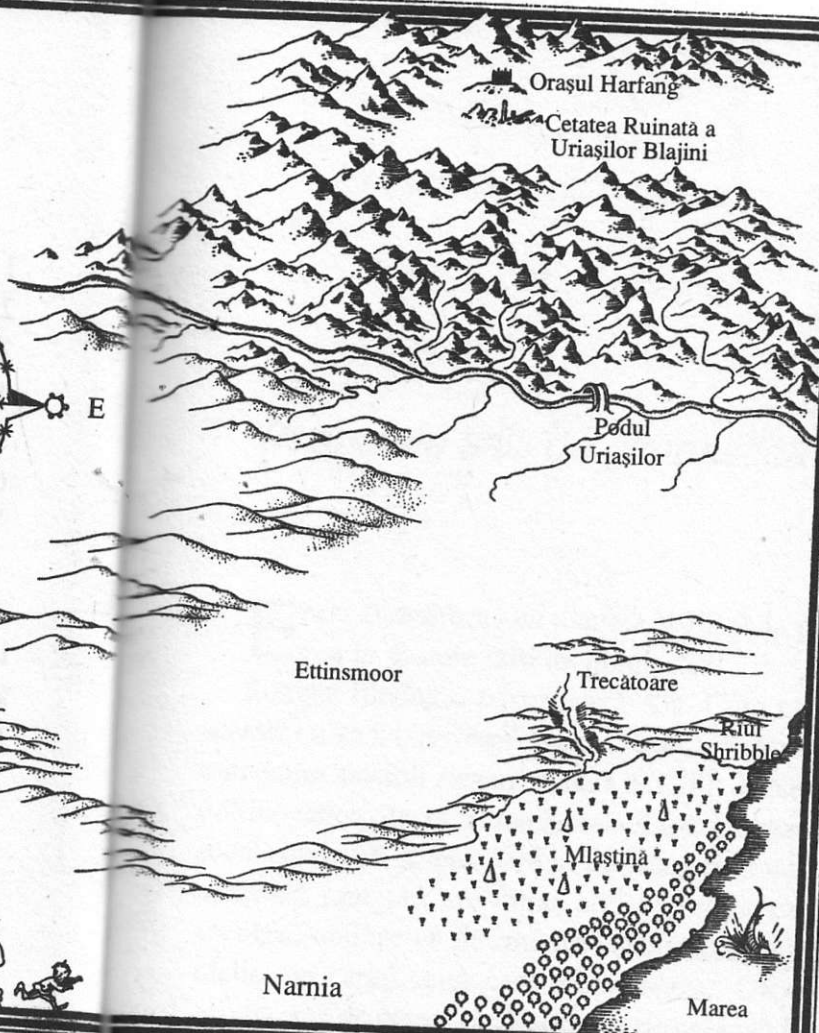

Cuprins

1. În spatele sălii de gimnastică / 11
2. Jill primește o misiune / 28
3. Regele pleacă pe mare / 42
4. Sfatul bufnițelor / 57
5. Puddleglum / 72
6. Prin cruntele pustietăți ale nordului / 87
7. Colina cu șanțuri ciudate / 103
8. Casa Harfang / 118
9. Cum au descoperit ceva ce merita știut / 133
10. Călătorii fără soare / 147
11. În castelul întunecat / 163
12. Împărăteasa Adîncurilor / 177
13. Tărîmul Adîncurilor fără de Împărăteasă / 191
14. Străfundurile lumii / 205
15. Disparația lui Jill / 220
16. Răul făcut e acum îndreptat / 234

Marele Riu

1

În spatele sălii de gimnastică

Era o zi mohorâtă de toamnă și Jill Pole plîngea în spatele sălii de gimnastică.

Plîngea fiindcă o terorizaseră Aia. Cum cartea aceasta nu va fi o poveste despre școală, voi spune cît mai puțin posibil despre școala lui Jill, subiectul nefiind deloc plăcut. Era o Școală Experimentală, o școală de băieți și fete, ceea ce pe vremuri se numea o școală „mixtă”; nu chiar atît de mixtă totuși, socoteau unii, pe cît de „mixate” și învîlmășite erau ideile din capul celor care o conduceau. Oamenii aceștia erau de părere că băieții și fetele trebuiau lăsați să facă ce voiau. Or, din păcate, ceea ce le plăcea cel mai mult celor zece-cincisprezece băieți și fete din

clasele mari era să-i terorizeze pe ceilalți. Continuau să se petreacă tot felul de lucruri, lucruri de-a dreptul oribile, care la o școală obișnuită ar fi fost date în vileag și oprite în jumătate de trimestru; ei bine, nu și la școala asta. Sau, chiar dacă se întâmpla totuși așa, cei care le săvârșiseră nu erau exmatriculați și nici pedepsiți. Directoarea zicea că elevii aceștia erau niște cazuri psihologice interesante, așa că îi chema la ea și stătea de vorbă cu ei ore în șir. Iar dacă te pricepeai cum s-o iei pe directoare și ce să-i spui, te pomeneai că ai ajuns și elev preferat, când, de fapt, altceva ar fi fost de așteptat.

Acesta era motivul pentru care în acea zi mohorită de toamnă, Jill Pole plîngea pe cărăruia abruptă de lângă tufișurile din spatele sălii de gimnastică. Și, pe când tot plîngea ea așa, necăjită, de după colțul clădirii a apărut fluierînd un băiat, cu mâinile în buzunare. Puțin a lipsit să nu se ciocnească de ea.

– De ce nu caști ochii pe unde mergi? zise Jill Pole.

– *Bine, bine*, spuse băiatul, dar nu-ncepe acum – și pe urmă, văzînd cum arăta la față: Hei, Pole, ce-ai pățit?

Jill doar se strîmba; așa cum te strîmbi când încerci să spui ceva, dar știi că dacă vorbești te pui iar pe plîns.

– Tot Aia, presupun – ca de obicei, zise băiatul, furios, vîrîndu-și și mai adînc mâinile în buzunare.

Jill încuviință din cap. Nu era nevoie să spună nimic, chiar dacă ar fi fost în stare. Știa prea bine amîndoi.

– Uite ce e, începu băiatul, n-are nici un rost ca noi toți...

Era bine intenționat, însă vorbea *efectiv* ca un om care se pregătește să-i tragă un perdaf cuiva. Lui Jill i-a sărit țandăra numaidecît (ceea ce ți se poate întâmpla foarte ușor cînd cineva te-a întrerupt din plîns).

– Oh, pleacă de-aici și vezi-ți de treaba ta, i-o reteză ea. De ce-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, mă rog? Faci pe deșteptul și-ți închipui că poți să ne spui nouă ce-ar trebui să facem! Păi, după mintea ta, probabil ar trebui să ne gudurăm tot timpul pe lângă Aia, să le intrăm pe sub piele și să facem sluj în fața lor, așa ca tine.

– Oh, Doamne! exclamă băiatul, așezîndu-se pe iarbă lângă tufișuri, dar ridicîndu-se numaidecît, întrucît iarba era udă leoarcă. Din păcate, îl chema Eustace Scrubb¹, însă nu era rău la suflet.

– Pole! zise el. Crezi că e drept? M-ai văzut tu pe mine făcînd așa ceva în trimestrul ăsta? Uîți că i-am ținut piept lui Carter în povestea cu iepurele? Și că am păstrat secretul despre Spivvins – chiar și în caznele torturii? Uîți că...

– N-n-nu știu și nu-mi pasă, îngăimă Jill, printre suspine.

¹ Scrubby (engl.) – rău, răutăcios (n.tr.)

Scrubb observă că Jill nu-și revenise și, cu mult bun-simț, se gândi să-i ofere o bomboană de mentă. Și își luă și el una. În scurt timp, Jill începu să vadă lucrurile ceva mai limpede.

– Îmi pare rău, Scrubb, zise ea, imediat. N-am fost corectă cu tine. N-ai făcut toate chestiile alea trimestrul ăsta.

– Păi, șterge cu buretele ultimul trimestru, dacă poți, îi zise Eustace. Eram altfel pe atunci. Eram – ei, drăcia dracului – o lichea, asta eram!

– La drept vorbind, cam așa e, să știi, îi spuse Jill.

– Înseamnă că ai remarcat că m-am schimbat? o întrebă Eustace.

– Și nu numai eu, să știi, îi confirmă Jill. Toată lumea spune asta. Până și *Āia* au observat. Eleanor Blakiston a auzit-o pe Adela Pennyfather vorbind despre asta în vestiar, ieri. Zicea: „Nu știu cine-a pus mîna pe puștiulică ăla, Scrubb. Nu se mai lasă deloc mînuit trimestrul ăsta. Va trebui să ne ocupăm de el imediat“.

Eustace se cutremură de groază. Toată lumea de la Școala Experimentală știa cum era „să se ocupe“ *Āia* de tine.

Amîndoi copiii tăcură cîteva clipe. De pe frunzele de leandru picurau stropi mici.

– De ce erai altfel trimestrul trecut? îl întrebă acum Jill.

– Am pățit în vacanță o sumedenie de lucruri ciudate, îi răspunse Eustace, misterios.

– Ce fel de lucruri? se interesă Jill.

Eustace nu spuse nimic o bună bucată de timp. După care zise:

– Uite ce e, Pole, amîndoi urîm locul ăsta mai mult decît orice pe lume. Am sau n-am dreptate?

– Păi, cum să n-ai dreptate! îi răspunse Jill.

– Atunci, cred efectiv că pot avea încredere în tine.

– Ei, nu mai spune, bravo ție! i-o trînti Jill.

– Da, dar e vorba de un secret efectiv nemai-pomenit. Măi Pole, tu chiar crezi că niște lucruri sînt întocmai cum spun eu? Mă refer la niște lucruri pe care alții, aici, le-ar lua în derîdere.

– N-am fost pusă în asemenea situații, însă cred că da, îi răspunse Jill.

– M-ai putea crede dacă ți-aș spune că, în vacanță, am fost în altă lume – alta decît lumea asta a noastră?

– Nu înțeleg la ce te referi.

– Bun, atunci hai să nu ne mai batem capul cu chestia asta cu lumile. Cum ar fi dacă ți-aș povesti că am fost într-un loc unde animalele pot vorbi și unde există – aaa – vrăji și balauri – și – în fine, toate chestiile alea de care auzi în basme?

Scrubb se simțea tare stînjedit spunînd toate astea, motiv pentru care se făcuse roșu la față.

– Și cum ai ajuns acolo? îl descusu Jill.

Se simțea și ea ciudat de sfioasă.

– Singura cale de a ajunge acolo este prin Vraja, o lămuri Eustace, aproape în șoaptă. M-am dus cu doi

veri de-ai mei. Am fost, pur și simplu, luați pe sus, fulgerător. Ei mai fuseseră acolo, înainte.

Acum, fiindcă vorbeau în șoaptă, lui Jill îi venea parcă mai ușor să creadă ce auzea. Apoi, dintr-odată, o copleși o bănuială oribilă și spuse (cu atîta înverșunare, încît pe moment parcă era o tigroaică):

– Dacă aflu că ți-ai bătut joc de mine, nu mai vorbesc cu tine niciodată, pricepi, absolut niciodată.

– Nu mi-am bătut joc de tine, jur, încercă s-o liniștească Eustace. Jur pe – pe tot.

(Pe vremea cînd eram eu elev, se zicea „Jur pe Biblie“. Numai că la Școala Experimentală nu se punea mare preț pe Biblii.)

– Bine, făcu Jill. Te cred.

– Și n-ai să spui nimănui?

– Drept cine mă iei, mă rog?

Erau foarte emoționați și entuziaști spunînd asta. Dar după aceea, cînd se uită în jurul ei și văzu cerul mohorit de toamnă, și cînd auzi cum de pe frunze picura apa țîrîind, și cînd se gîndi la atmosfera iremediabil dezolantă de la Școala Experimentală (trimestrul avea treisprezece săptămîni, și nu trecuseră decît două), Jill zise:

– Dar, la urma urmei, la ce bun? Tot nu sîntem acolo: sîntem aici. Și e mai mult decît clar că nu putem ajunge *acolo*. Sau putem?

– Asta m-am tot întrebat și eu, îi răspunse Eustace. Cînd ne-am întors din Locul acela, Cineva a spus că frații Pevensie (ăștia-s verii mei) nu vor mai putea

niciodată să se întoarcă acolo. Asta fiindcă fuseseră deja de trei ori, înțelegi? Probabil că asta le-a fost porția. Însă despre mine n-a spus așa ceva. Păi, e limpede că mi-ar fi spus și mie, doar dacă n-o fi vrut să-mi dea de înțeles că mă pot întoarce acolo, nu-i așa? Și mă tot frămînt și mă întreb, oare nu putem, oare n-am putea...?

– Să facem ceva ca să se întîmple așa, asta voiai să spui?

Eustace încuviință din cap.

– Vrei să spui că am putea desena un cerc pe pămînt, în care să scriem tot felul de litere stranie – și să ne postăm în interior – și să îngînam farmece și vrăji?

– Ei bine, zise Eustace, după ce reflectase profund. Cam la asta mă gîndeam și eu, deși n-am făcut-o niciodată. Dar acum, cînd se pune concret problema, am impresia că treburile astea cu cercuri și ce mai spunea tu sînt niște aiureli. Nu cred că lui i-ar plăcea. Ar părea că într-un fel ne închipuim că l-am putea determina să facă un anumit lucru. Așa că, pe cuvînt, cred că nu ne rămîne decît să-l rugăm.

– Cine-i persoana asta despre care tot vorbești?

– În Locul acela i se spunea Aslan, îi răspunse Eustace.

– Ce nume ciudat!

– Nici pe jumătate atît de ciudat ca el, rosti Eustace, foarte grav. Dar hai să începem! Nu văd ce rău ar fi dacă doar îl rugăm. Hai să stăm în picioare unul